

JULENS BOK

JULENS BOK

BERÄTTELSEN OM JESU KRISTI FÖDELSE

FRAMSTÄLD I BILDER AF W. STEINHAUSEN OCH I ORD AF H. STEINHAUSEN

ÖFVERSATT AF M. N.

MED 54 BILDER, VIGNETTER OCH INITIALER

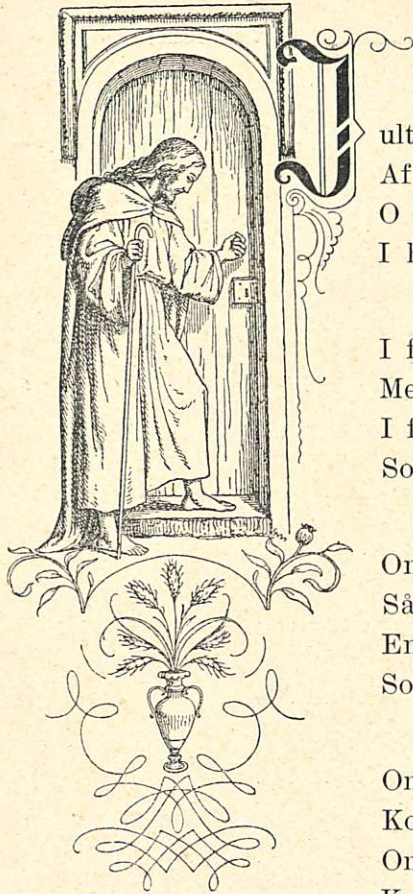

RAUMO
RAUMO BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAGS FÖRLAG

INNEHÅLL

	sid.
Inledning	4
Marie bebådelse	5
Kejsarens befallning	7
Vandringen till Betlehem	9
Herberget i Betlehem	11
Jesu födelse	13
Herdarne på marken	15
Herdarne och de himmelska härskarorna	17
Herdarne hasta till Betlehem	19
Herdarnas tillbedjan	21
Herdarnas glada budskap	23
De vise männen och stjärnan	25
De vise männen i Jerusalem	27
De vise männens färd till Betlehem	29
De vise männens tillbedjan	31
På väg till krubban	33
Efter skatteskrifningen	35
Josefs dröm	37
Flykten till Egypten	39
Koralmelodi till dikten »Jesu födelse«	40

ultiden nalkas, denna tid
Af barnslig fröjd för en och hvar.
O kristne, låt dess stråle blid
I hjärtats djup få lysa klar!

I fordomtid dess ljus blef tändt,
Men lika skönt det strålar än;
I fordomtid dess budskap sändt,
Som bådard jorden frid igen.

Om tryckt af sorg och kval du är,
Så se mot julens stjärna opp!
En säker tröst den innebär,
Som stärker själens tro och hopp.

Om tvifvel i ditt hjärta rår,
Kom, visshet bjudes dig också;
Om du af synden fjättrad går,
Kom, din förlossningsstund skall slå.

Låt oss af nåd, o Herre kär,
Uppfyllas helt af julens fröjd!
Och sänd oss med din änglahär
En glimt af ljus från himlens höjd!

Så kunna vi i sorg och strid
Dock känna jubel i vårt sinn':
Nu stundar ju vår juletid,
Nu ringes julens högtid in.

Marie bebådelse.

Guds ängel Gabriel stilla flög
Till jorden ned från himlen hög.
Han förde med sig ifrån Gud
Till Nazareth ett glädjebud.
En frömsint jungfru bodde där,
Som var för Herren Gud så kär.
Hon bodde ej i gyllne slott,
Men i en ringa stuga blott,
I sidenprakt ej klädd hon var,

En enkel, hemgjord dräkt hon bar.
Men, fastän fattig, hennes ätt
Från ädel rot sitt ursprung ledt.
Och hennes själ var ren och skön,
Hon mötte ofta Gud i bön.
Då speglade sig himlen klar
I hennes djupa ögonpar,
Och ödmjuk såg hon upp till Gud,
Maria, Josefs ljufva brud.

Nu vårens tid var kommen ren
 Med gyllne glans på skogens trån.
 Förgäten vinterns stränghet var,
 Och vårens vind kring jorden bar
 En ljuflig doft af blad och knopp,
 Som vecklades i solen opp.
 Och du, Maria, ren i sinne,
 Du hyste ock en vår där inne,
 Då du med glad och hoppfull håg
 Guds löften hos Jesaja såg
 Om ljuset, som en dag skall lysa
 För dem, som än i mörker frysa,
 Om skottet, som ur Isais stam
 I Herrens Andes kraft går fram,
 Om frid och ro på jorden all,
 Då ingen strid mer råda skall,
 Om fursten öfver Israel
 Af Davids ätt: Immanuel.
 Maria, detta gladde dig.
 Du längtade så innerlig
 Till denna dag, till denna tid. —
 Då hördes ängelns röst så blid:

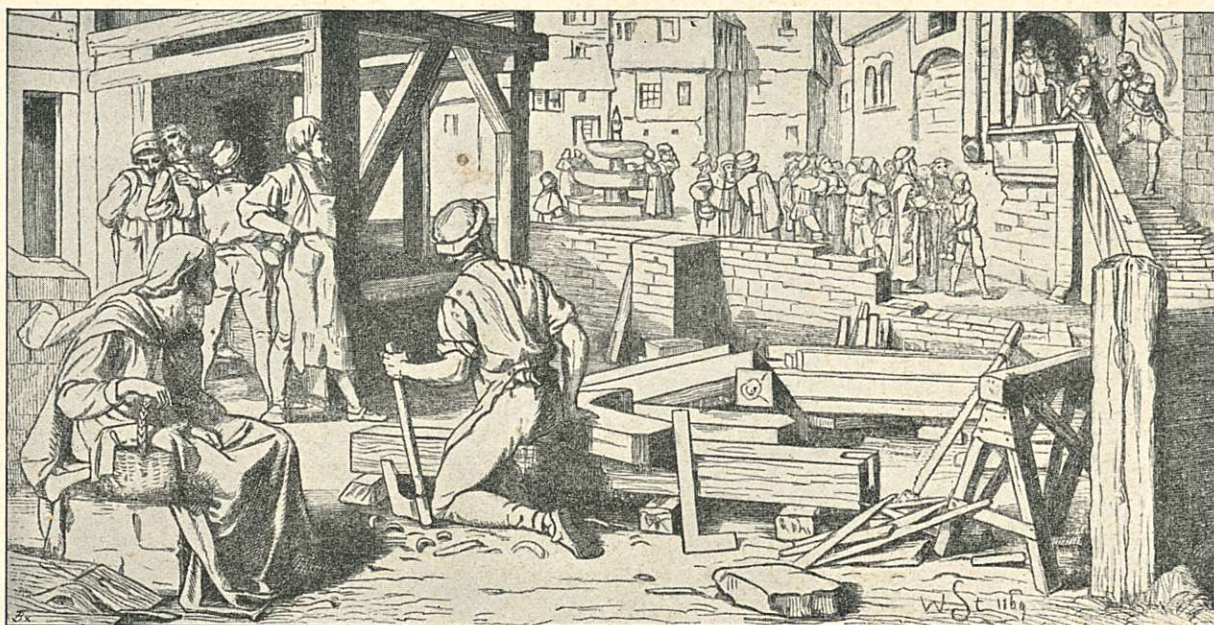
»Hell dig, du jungfru ren och skär,
 Som är för Gud i himlen kär,
 Välsignad du bland kvinnor är.«

Stor fruktan grep Maria då,
 När Herrens ängel talte så.
 Hans hälsning, hon förstod ej den.
 Men ängeln talade igen:
 »Maria, frukta ej mitt bud,
 Ty du har funnit nåd för Gud.
 En son skall aflas i ditt lif,
 Åt honom namnet Jesus gif!
 Gud honom Davids tron skall gifva
 Och Jakobs konung skall han blifva.
 Den Högstes Son han kallas må,
 Och evigt skall hans rike stå.«

Maria sporde bäfvande:
 »Hur kan ett sådant under ske?«
 Och ängeln svarte henne så:
 »Guds Andes kraft skall det förmå.
 Och se, en son skall Gud ock skänka
 Elisabeth, din kära fränka,
 Som redan ålderdomen nått
 Och hittills utan lifsfrukt gått.
 Så skjuta torra grenar skott. —
 Guds allmakt har det alt förmått.«

Maria sade ödmjukt då:
 »Ske Herrens tjänarinna så!«
 Och ängeln vände om igen
 Från jorden upp till himmelen.

Kejsarens befallning.

Till hela judafolket kom
En kejsarlig befallning, som
Bjöd alla människor, stora, små
Att upp till skatteskrifning gå,
Hvar till sitt eget släktes stad.
Det budet gjorde ingen glad.

När Josef därom vetskap fick,
Han misslynt till Maria gick
Och sade: kära, red nu dig
Att gå en tröttsam väg med mig.
Vi måste gifva oss åstad
Till Betlehem, till Davids stad.

Maria hörde stilla på:

»Jag räds ej att den vägen gå.
Helt visst skall Gud oss väl bevara
I hvarje nöd och hvarje fara.
Och är än resan tung och svår,
Guds ängel vid vår sida går.
Så låt oss vandra tryggt tillsammans!«
Då sade Josef ödmjukt: »Amen!«

Vandringen till Betlehem.

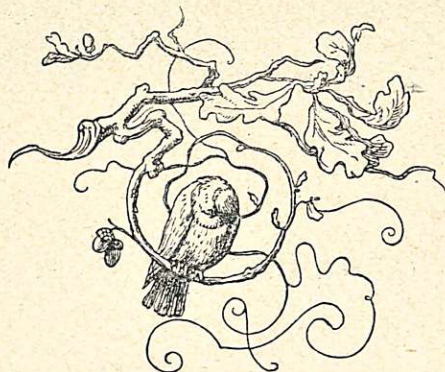

msider kom den dag, då de
Sig nödgades på väg bege.
Det vinter var; och hela världen
Var grå och dystert under färden.
I träd och buskar stormen slet,
Naturen suckade och gret.
Där steg för steg de framåt gingo,
De mången motgång pröfva fingo.
Förtröstansfulla dock och glade
De alt sitt hopp på Honom lade,
Som ock i nattens mörker ser
Till sina barn på jorden ner.

Och ändteligen framför dem
En afton syntes Betlehem.
Maria blef så hjärtans glad:
»Välkommen, Davids kära stad!«
Men Josef han gick vägen fram,
Begrundande och allvarsam:
»Maria, ett jag tänker på:
Hvar skola herberge vi få
I denna stad, dit gäst på gäst
Från alla håll nu går som bäst.«
Maria såg på Josef opp:
»Vi kunna vara vid godt hopp.
Rufinus känner jag och tänker,
Att han oss herberge nog skänker.«

»Så låt oss ila då med fart,
Ty natten faller på rätt snart.
Det blir så mörkt och svårt att se,
Och stadens port blir stängd kanske.«
»Nej, Josef, hasta icke så!
Det är för mig så tungt att gå.
Af trötthet svigta mina knän,

Ack, att vi vore främme ren!«
Och full af kärlek Josef bjöd
Maria då sin hand till stöd
Och ledde henne tryggt framåt.
Och med dem var på deras stråt
Den Gud, som ock i natten ser
Till sina barn på jorden ner.

Herberget i Betlehem.

De hunno fram till Betlehem,
Förr'n nattens mörker omhöljt dem.
En tallös folkhop där sig rörde,
Som ej i staden hemma hörde.

Och alla sökte de att få
En plats att ostördt hvila på.
Och Josef med Maria vände
Sig till Rufinus, som hon kände:
»Guds frid, Rufinus, har väl du
I herberget ett rum ännu?
Vi äro trötta, kan du tro,
Och längta efter nattens ro.«

Han skyndsamt dörren till sig drog:
»Af gäster har jag mer än nog.
Jag hyser inga fler i natt,
Från golf till tak är alt besatt.
Och nyss hit kom en ståtlig skara,
På hvilken jag fick taga vara.
Jag kan omöjligt herbergera
I natt i huset några flera.«
Han gick. De stodo kvar ändå.
Så syntes dörren åter gå.
Det var hans hustru: »Hvem är där?
Hvad hafven I att göra här?«

»Vi äro trötta vandrare.
Ack, fins här intet rum att ge?«
Men då blef hustrun riktigt vred:
»Jo, jag skall gifva er besked.
Slikt folk kan dricka nog och äta,
Men utan pängar, kan man veta.
Sök ni er husrum, hvar ni vill!«
Så slog hon dörren häftigt till.
If från Marias hjärta går
En suck: »Hvad världen dock är svår!
Jag är så matt, o Herre kär,
Och känner, att min stund är när,
Att nu den timme närmar sig,
Som ängeln har förkunnat mig.«
En vänlig tjänstjungfru då —

Hon hörde huset till också —
Kom fram till dem och sade gladt:
»I kunnen nog få rum i natt,
Men blott på stallets hö och strå,
Om detta er behaga må.«
Då sade Josef: »Jungfru kära,
En bättre plats vi ej begära;
Så för oss dit blott, var så snäll,
Så ändas oron för i kväll.«
Maria sade kärleksfull:
»Gud skall dig löna för vår skull
Och se i nåd till dig altfort
För den barmhärtighet du gjort.«
Då förde hon med vänligt sinn'
Dem i det ringa stallet in.

Jesu födelse.

Jesu födelse.

Gud Faders ende, käre Son
Föddes oss till evig mån.
Han, som det högsta goda är,
Vardt kött och blod i armod här.
Ära vare Gud!

Högtlofvad vare Jesu Krist,
Som blef mänska utan brist,
Född af en jungfru ren och klar.
Stor fröjd därvid i himlen var.
Ära vare Gud!

Han, som all världen ej omslöt,
Hvilar i Marias sköt.
Ett barn är han, så späd och klen,
Som jord och himmel bär allen.
Ära vare Gud!

Ljus af Guds klarhets ljus går opp,
Gifver världen ett nytt hopp,
Och lyser oss i mörkret så,
Att ljusets barn vi varda må.
Ära vare Gud!

Gud Faders Son af himmelrik
Blef en gäst på jorderik,
Att föra oss från jämmerns dal
Till evig fröjd i himlens sal.
Ära vare Gud!

Han kom hit ned i fattigdom
Oss till tröst och läkedom,
Att människan skulle blifva rik
I himlen och Guds änglar lik.
Ära vare Gud!

Alt detta har han oss beredt
Och sin kärlek oss betett;
Så glädje sig hans kristenhet
Och prise Gud i evighet!
Ära vare Gud!

M. Luther.

Gud Fa-ders en-de, kä-re Son Föd-des oss till e---vig mån. Han, som det hög--sta
go--da är, Vardt kött och blod i ar--mod här. Ä-ra va-re Gud!

Herdarna på marken.

är nattens mörker sänkt sig ned,
Låg Betlehem i helig fred.
Men vid sin hjord i denna trakt
En skara herdar höllo vakt.
»Ack«, sade Gallus, tung till sinnes,
»Blott mörker nu i världen finnes.
O Stichus, fastän ung jag är,
Mig tidens ondska djupt dock tär.«
»Ja, broder Gallus, du har rätt,

Så måste alla känna det.
Men tyngst af alt är dock det band,
Som pålagts oss af romersk hand.«
Då steg den gamle Vitok fram
Så vörtnadsvärd och allvarsam:
»O bröder, styrken slappa händer
Och vederkvicken svaga knän,
Ty Herren, Herren återvänder;
Hans stund är mycket nära ren.

Han själf skall frälsa oss från fall;

I Betlehem han födas skall.»

»O Vitok, när skall detta ske?«

»Hvem, dödlig, kan Guds rådslag se!

Men, bröder, lyften tårfyldt öga!

Hvad bådard ljuset i det höga?

Är det en månljus silfversky,

Är det väl dag, som börjar gry?«

Herdarna och de himmelska härskarorna.

Herdarna och de himmelska härskarorna.

Igenom rymden gick ett sus,
Och öfver jorden spreds ett ljus
Så sällsamt, mäktigt, underbart,
Så härligt, så gudomligt klart.
Då vordo herdarne förskräckte,
När himlens sken dem öfvertäckte:
»Ack, ve oss, ve oss! Vi förgås,
När så af Herrens blick vi nås!
Han ser vår synd, vår brist han vet,
Han oss förgör till evighet!«

Men se! Guds ängel gick ur ljuset
Till dessa skrämde barn af gruset
Och talade med ljuflig röst
Ett ord, som gaf dem mod och tröst:
»I män, förfärens icke så!
Ty se, jag bådard en stor fröjd,
Hvaraf alt folket del skall få:
I dag är född af himmelshöjd
Den Frälsare, som Kristus är,
Som Davids spira evigt bär.
Och detta tecknet vara skall:
Ett lindebarn, som blifvit lagdt
I krubban af ett ringa stall.«
Knappt hade ängeln detta sagt,
Så syntes skara efter skara

Af himlens här sig uppenbara.
Då vardt ett skimmer och en glans,
En obeskriflig strålekrans,
Som ständigt vidgade sig ut
Förutan gräns, förutan slut;
Och hela universum fylde,
Och jordens mörka natt förgylde.
Då sprang ur höjden fram så rik
En klangfull, himmelskt ljuft musik,
Som växte till hvart ögonblick,
Som mäktig genom rymden gick
I sköna, underbara toner.
Ty änglaskaror i millioner
Med jubel togo del i fröjden:
»All ära vare Gud i höjden,
Och frid på jorden dag för dag,
Och mänskorna ett godt behag!«

Men alt blef tyst och mörkt igen.
Dock strålade på himmelen
En härlig stjärna silfverklar,
Som större än de andra var.
Dess blick var ljus, dess stråle blid,
Dess hälsning stilla, ljuflig frid,
Där halft med undran nu den såg
Till jorden, som i mörker låg.

Herdarne hasta till Betlehem.

Då sprungo alla herdar opp,
Med hjärtat fylt af fröjd och hopp,
Och sporde undrande, om det
Var blott en dröm de hade sett.
Då sade Gallus: »Jag förskräcktes
När jag ur mina tankar väcktes
Af denna glans vid himlens bryn,
Som plötsligt bländade min syn.
Knappt vågade jag andas mer,
När ängeln steg från himlen ner.
Hans drägt var ljus som solens sken,

Hans blick som glans af ädelsten,
Han strålade i himmelsk prakt.«
»Jag greps blott af hans stämmas makt«,
Föll Stichus in. »Dess klang var vek,
Som konung Davids harpolek,
Och likväl fyllig, djup och rik.
Jag glömmmer aldrig dess musik.«
Och Chrispus talte: »Äfven jag
Skall minnas till min sista dag
Den änglasång, som nyss jag hörde,
Som himmelen och jorden rörde

Med ousägligt härlig makt. —
Men, Vitok, du har intet sagt».
Den gamle mannens djupa blick
Ett varmt och lyckligt uttryck fick:
»Det löftesord till Abraham,
Som Guds profeter burit fram,
Fullbordadt är i denna stund,
Ty Herren minnes sitt förbund.
Nu Isais stam en telning bär,
Som af Guds ande uppfylld är,
Och vi hans anletsdrag få se.
Upp, bröder! Må det snarligt ske!«

Då gingo de med glädtig håg
Till staden, som i fjärran låg.
»Vår hjord skall hvila lugn och trygg;
I denna natt är ulfven skygg,
Ty himlens goda änglar vaka.
Vi vilja Herrens ljufhet smaka«.

Så vandrade de allesamman
Med hjärtat fylldt af fröjd och gamman:
Och skön i strålglans framför dem
Stod stjärnan öfver Betlehem.

Herdarnes tillbedjan.

Herdarnes tillbedjan.

De voro snart i staden inne
Och undrade med ovisst sinne,
Hvarthän de sedan borde gå.
»Jag tänker«, sade Gallus då,
»Att vi i något hus här nära
Nu nödgas goda råd begära.«
En port läts upp; och där invid
Stod Josef leende och blid.
»Guds fred, Guds fred! Säg, broder kär,
Vet du, hvar Kristusbarnet är,
Ett lindebarn, så är oss sagdt,
Som i en krubba blifvit lagdt?«
»Helt visst har Gud er vandring sett,
Och edra steg hans ängel ledt,
Ty här i detta ringa hus
Är Kristus född till världens ljus.«
Då vardt en glädje utan mått:
»Gud vare lof! Vårt mål vi nått.«
Och in i stallet gingo de
Nu alla, för att barnet se.
Och fastän rummet fattigt var,
Det tycktes dem en himmel klar,
Och full af andakt stod enhvar
I lof och pris vid dörren kvar.

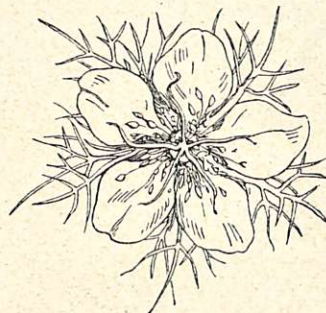
Men längtan drog dem inom kort
Från deras plats vid dörren bort.
Och främst af alla Gallus gick,
Med solljus håg, med glansfull blick,
Att bringa detta barn sin hälsning,
Som kommit Israel till frälsning:
»Hell, krubbans barn, som hvilar där!
Hur god, hur ödmjuk dock du är,
Som ej ett fattigt stall försmått,
Som på dess halm kan sofva godt!

Jag ville reda dig ändå
En bättre bädd att ligga på,
Och därför för jag med mig ull;
Tag mot den för din godhets skull!«

Så kom ock Stichus fram, för att
Sin hälsning bringa barnet gladt:
»Jag hälsar dig, du helge Krist,
Som är en mänska vorden visst!
Ditt folks elände har du sett
Och kommit att oss skaffa rätt.
Dock, du är liten än och svag;
Min ringa gåfva därför tag:
En kruka mjölk jag hämtat dig
Som mina getter gifvit mig.«

Och Vitok kärleksfull i håg
Det lilla Kristusbarnet såg:
»Hur kär, hur kär för mig du är,
Du, himlens son, som ligger här!
I armod har du lifvet fått,
Och armod blir din lefnads lott.
Ack, att ej världens ondska blott
Må löna ondt, hvad du gör godt!
Sof, sof, du lilla, sof så lugnt!
Tids nog ditt värf skall varda tungt.
Ett litet lamm vill jag dig gifva;
Må det en trogen vän dig blifva!«

Och alla herdar på en gång
Nu stämde upp en fröjdesång,
En sång af tack och lof och pris
Till Gud allsmäktig, nådig, vis,
Som till sitt folk i dess elände
En Frälsare och Konung sände.

Herdarnes glada budskap.

huru ljufliga ändå
De fötter, som på bärigen gå
Med fröjdens bud, med fridens hälsning,
Som skall förkunna Zion frälsning!«
Jesaja detta talat har,
Och sådan eder uppgift var,
I herdar, som förkunnaden:
»Oss född är Kristus, Frälsaren.«
O, hvilken nåd ert budskap bjöd,
Hur underbart och rikt det ljud!

Det var, som om den luft man andats,
Med ljuflig doft af nardus blandats.
Ty hvad ej något öra hört,
Hvad ingen tanke med sig fört,
Att Herrens himmel öppnad var,
Det edert budskap innebar.
Rätt ofta möttens I af hån:
»Se, se, hur väl I alt förstån!«
Men den, som fruktade sin Gud,
Han fröjdades vid detta bud.

En stråle af Guds kärleks ljus
Nu trängde in i månet hus,
Där blott bekymmer hittils rådt,
Där endast nød för dörren stått.
Och mången, som var undangömd,
Föraktad, misskänd, ensam, glömd,
Förnam en sällhet lika varm
Som förr vid älskad moders barm.

Enhvar, som Herrens löfte trott,
Och i hvars själ en längtan bott
Att detta löfte uppfylt se,
Han hoppades och jublade. —
Ja, huru ljufliga ändå
De fötter, som på bärnen gå
Med fröjdens bud, med fridens hälsning,
Som skall förkunna Zion frälsning!

De vise männen och stjärnan.

Långt borta uti Österland,
Där morgonsolen står i brand,
Regerade vid denna tid
Tre konungar i lugn och frid.
Af dem den främste Melchior var,
Som Babylo niens spira bar.
Den andre, Caspar hette han,
Var Mohrerrikets styresman,
Och Balthasar, de förres vän,
Var konung i Arabien.

Om dessa furstars härlighet
Båd' sång och saga tälja vet.
Men smicker, ära, makt och glans,
Som rikligen omkring dem fans,
Var ej det mål de sträfvat till.
Enhvar af dem långt högre vill:
Förstånd och vishet söka de,
För dem sin bästa kraft de ge,
Och himlens högste Gud allena
Med själ och håg de vilja tjäna.

De likna denna köpman, som
Guds eget ord har talat om,
Hvars håg till äkta pärlor stod,
Tills en han funnit skön och god.
Så hade under ärens lopp
Med samma mål, med samma hopp
De tre i sköna tankar mötts,
Och därvid deras vänskap födts.

Nu Caspar jämte Balthasar
På Melchior's slott i Babel var.
Där roade sig hofven väl
Med kämpalek och strängospel.
Men konungarna hade då
Ett högre värf att tänka på,
Där de i nattens stilla stunder
Försökte tyda himlens under,
Som inför mänskan vittne bära
Om Skaparns stora makt och ära.

Så hade dessa vise män,
Som vanligt, gått en natt igen
Att forska, forska i de tusen
Och åter tusen stjärneljus.
Mot himlen Caspar blicken vändt,
Och ordnande ett instrument
Stod Balthasar; men Melchior satt
Fördjupad i en dyrbar skatt,
En gammal urkund, hvilken gömde
En visdom, hvarom ingen drömde.
Då talte denne gamle man:
»Oss mången upptäckt fröjda kan,
Men huru barnslig är ändå
Den kunskap, som vi lyckats nå!
Gud står oss fjärran; och vårt öga
Förgäfves spanar i det höga.
När skola vi hans klarhet se?»
Då ropte Caspar undrande:
»Sen, bröder, denna stjärna klar,
Som nu på fästet stigit har!
Den har ej förr på himlen stått,

Dess like ej vi skåda fått.»
De båda andra vände då
Mot himlen upp sin blick också:
O, hvilken glans i stjärnans sken,
Så ljuflig, underbar och ren!
Från himlens östra hvalf dess blick
I härlig prakt till jorden gick;
Och vid dess ljus knapt visste man,
Om någon annan stjärna brann.
Hänförda sågo de dess glans;
Och hos enhver en aning fans,
Att denna stjärna innebar
På deras längtan himlens svar.
Högtidligt ljödo Melchior's ord:
»O bröder, Herrens kraft är spord,
Ty med sin stjärna han oss sändt
Ett svar, som åter hoppet tändt,
Där hopp ej fans. Och uppfyllt blifvit,
Hvad våra fäders fäder skrifvit:
»I tid, som Gud allena vet,
En man, hvars namn är salighet,
I Juda land skall varda stor;
Och lycklig den på honom tror.
En stjärnas ljus i öster skall
Förkunna det för världen all.«
Den stjärnans ljus vi nu fått se
Så må vi, bröder, oss bege,
Till Juda land, för att frambära
En gård af tro och lof och ära
Till denna konung hög och stor,
I hvilken saligheten bor!»
»Ja, lofvad vare Herrens nåd!
Vi följa gärna detta råd»,
Det var de andras glada svar.
Och stjärnans blick var skön och klar,
Som om den velat säga dem:
»Till Betlehem, till Betlehem!»
Då fylles deras hjärtan opp
Af förr ej anadt, ljufligt hopp.
Det tycktes dem, att Skaparen
Nu sagt sitt »varde ljus« igen.

De vise männen i Jerusalem.

Uppå sin tron Herodes satt.
 Hans håg var lätt, hans mod var gladt;
 Ty ung och gammal vid hans hof
 Förkunnade hans storhets lof.
 Då trängde till hans öra opp
 Ett ljud af hästar i galopp,
 Ett sorl, ett brus, som tycktes vara
 Föranledt af en ryttarskara.
 Då sade kungen: »Page, se åt,
 Hvem där må färdas så med ståt!«
 Och pagen gick och kom igen:
 »Herr konung, trenne ädle män,
 Som kronor på sitt hufvud bära,

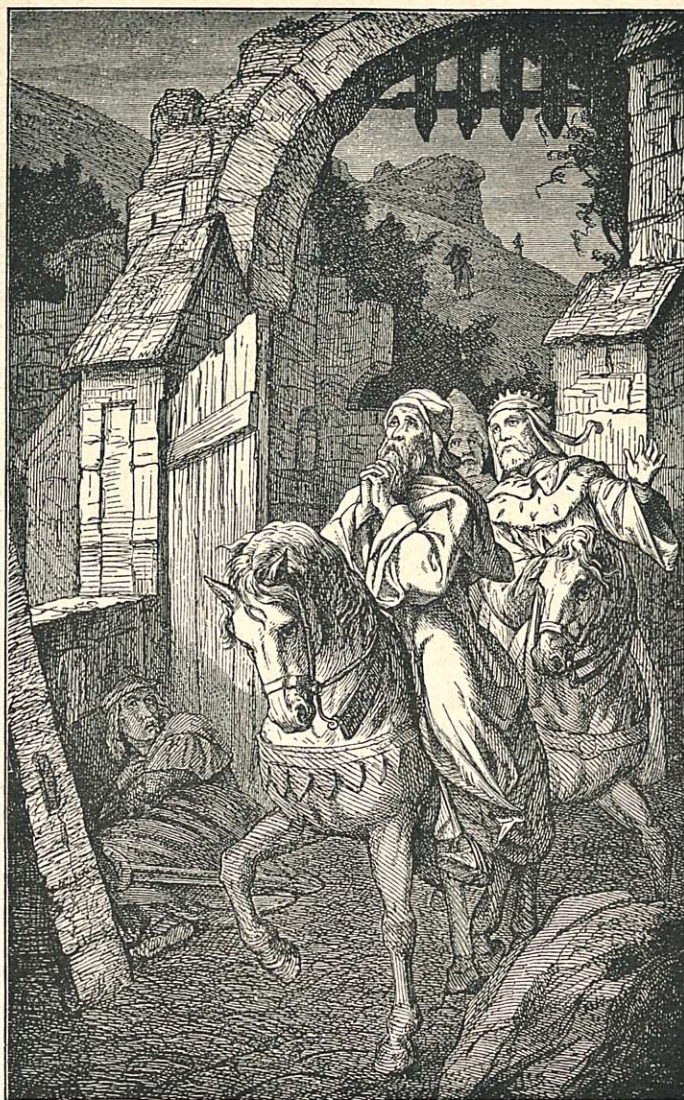
Längs gatan rida upp här nära
 Och nalkas slottets stora port.«
 »Gå, härold, dem till mötes fort,
 Och komma de med frid, så för
 Dem in med ära, som sig bör!«
 De voro snart på gården inne.
 Herodes, smickrad i sitt sinne,
 På öfligt vis sin hälsning gjorde:
 »I ädle herrar! Vigtigt torde
 Det uppdrag vara, som bereder
 Oss glädjen att få hälsa Eder
 Välkomna till vårt ringa slott.
 När här I nödig hvila fått,

Så viljen I helt visst berätta,
 Hvad edert uppdrag är. Och detta
 All möjlig framgång önskas må.«
 Den gamle Melchior svarte då:
 »Vårt tack, o konung, emottag!
 Visst ha vi färdats natt och dag,
 Men, förrän vi oss ro beskära,
 Af dig vi råd och hjälp begära.«
 »Så talen fritt, I ädle män!«
 »Hvar är den nye konungen,
 Som blifvit född i Juda rike?
 Vi sett hans stjärna utan like
 På österns himmel stråla skön.
 Och därför är vårt hjärtas bön,
 Att du af godhet må tillstådja
 Ock oss att detta barn tillbedja.«
 När kung Herodes det förnam,
 Vardt han bestört och afundsam.
 Hans goda lynne var förstördt:
 »Nej, därom ha vi intet hört,
 Och, enligt hvad oss kunnigt är,
 Vi äro ensam konung här,
 Och redo att vår rätt försvara.«
 Då ville främlingarna fara
 Från slottet bort med sorgsen håg.
 Men när Herodes detta såg,
 Så sade han med list: »Ack nej,
 I gode herrar, resen ej!
 Vi vilja forska med all flit
 I denna sak, som fört Er hit.
 Kanhända kunna vi ändå
 Omsider någon klarhet få.«

Så bringas gästerna till hvila.
 Men sändebud kring staden ila
 Med konungliga bref, som kalla
 De skrifflärde till slottet alla.
 Af dem Herodes önskar veta,
 När Kristus födas skall, och hvar.
 I skrifterna de ifrigt leta
 Och gifva slutligen sitt svar:
 »I Betlehem uti Judeen,
 Ty så är sagdt af Mika ren:
 Du Betlehem, som ringa är,
 Skall varda stor, ty utaf dig
 Skall utgå den, som spiran bär
 I Israel evinnerlig.«

Herodes ingen hvila fick:
 Af dystra tankar kvald han gick.
 Dock, natt tog slut och dag bröt in.
 Med onda planer i sitt sinn'
 Han sina gäster kalla lät
 Och sporde dem i hemlighet
 Om stjärnan, när den brann, och hvar
 Man finge se dess stråle klar.
 Och slutligen han rådde dem
 Att resa ned till Betlehem.
 »Ty där«, han sade, »finnas lär
 Det barn I fåfängt sökten här.
 Och finnen I det, vänden då
 Tillbaka hit, att vi också
 Må kunna oss med eder glädja
 Och kungabarnet själf tillbedja!«

De vise männens färd till Betlehem.

å reste österns vise män
Med sorg och missmod bort igen,
Som hade nu alt hopp försvunnit,
Det nyss så rikt inom dem brunnit.
De hade likväl haft fördrag
Med motgångar af många slag
På vägen till Jerusalem,
Dit glad förvissning burit dem.

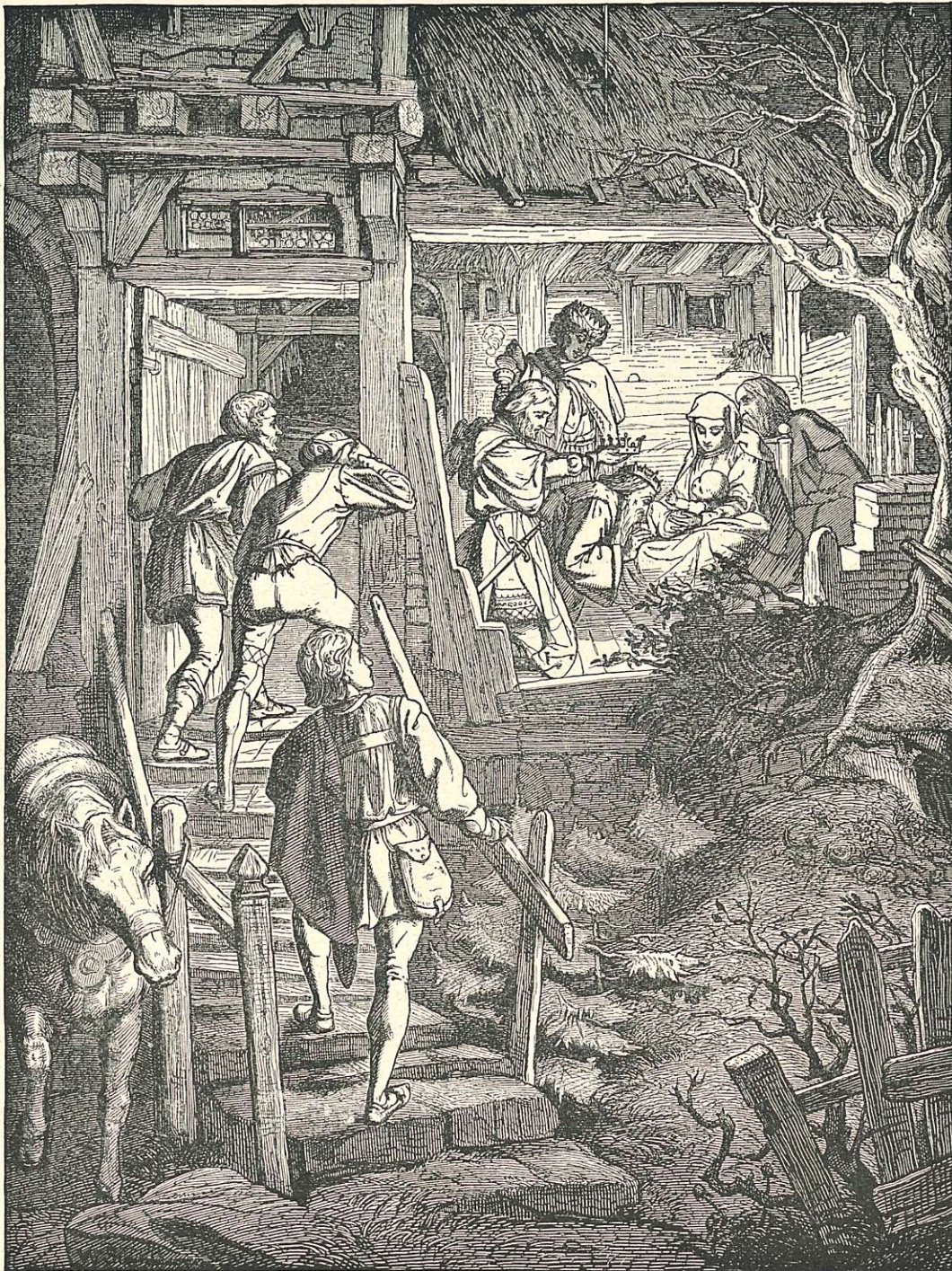
Men nu, när de besvikna blifvit,
När mod och lust dem öfvergifvit
Och all förtröstan borta var,
Fans tvifvel blott i hjärtat kvar.
Den klara stjärnans ljus var släckt,
Som hade deras längtan väckt.
Åck, var dess glans ett irrsken blott
Uti hvars spår de vilse gått?

Framför dem öde stigar lågo,
Och ingen människa de sågo,
Som velat sluta sig till dem
Och följa med till Betlehem.
Dock, salig den i livets lopp
Till Herrens löften stält sitt hopp
Och hvilken säger tröstelig:
»Ditt ord är ljuset på min stig!«
De vise männens kvalda bröst
I denna tanke funno tröst.
Och hoppfullt åter tänkte de:
»Gud har det sagt, det måste ske.«

Snart sloknade den sista glans
Af dag, som än på himlen fans,
Och mörkret öfver jorden föll.
Enhvar sin häst tillbaka höll,
Ty så omöjligt tycktes det
Att längre finna vägen rätt.

»O Herre«, bad då Balthasar,
»Var du vår hjälp och vårt försvar,
Och led i natten våra steg,
Att vi ej gå fördärfvets väg!
Uti din hand vi oss befalla!«
»Ja, amen!« sade därtill alla.
Och se, i samma ögonblick
Ur nattens svarta skyar gick
Ett härligt ljus. De kände det:
Det var den stjärna, som de sett
I österlandet, och hvars sken
Dem var så kärt och dyrbart ren.
O, hvilket jubel, hvilken fröjd
Vid denna glans från himlens höjd!
Nu glömdes trötthet, tvifvel, oro,
Och sorg och fruktan fjärran voro,
Ty stjärnans stråle i det höga
Var som en blick ur Herrens öga,
Som stor i kärlek följde dem
På deras väg till Betlehem.

De vise männens tillbedjan.

Maria kärleksvarm i håg
Omhuldade sin hjärteskatt,
Sitt lilla barn, som stilla låg
I hennes famn och log så glatt.

När dagen gått, och det blef natt,
Hon sjöng den lille ljuft till ro,
Men, länge själf hon vaken satt
I tack och lof, i bön och tro.

De vise männen vordo glade
Vid denna anblick, när de sist
I natt och mörker hunnit hade
Sin längtans mål: Guds helga Krist.
I honom sågo de med fröjd
Den underbara kärlek röjd,
Som Gud åt världen rikast skänkt,
Då den, som här, sig djupast sänkt.

I stum tillbedjan böjde de
Nu knä för barnet. Ty det var,
Som om de ändtligen fått se
Den goda pärla skimra klar,
Till hvilken deras åtrå stått,
Hvarhålst de än i världen gått.
Och därför buro alla tre
Med glädje fram en kunglig gåfva
Af myrrha, guld och rökelse.
De ville ock Maria lofva
Och prisa henne säll, som fått
Af Gud en sådan härlig lott.
Men ödmjukt hon sitt hufvud böjde
Och sade: »Herren vare pris!
I honom sig vårt hjärta fröjde,
Ty han är nådig, god och vis.»
Och så för dem hon talte om
Det stora glädjebudskap, som,
Vid änglasång till jorden fördt,

Af markens herdar blifvit hördt.
Det var ett ljufligt fridens ord,
Och allas hjärtan därvid kände
En salig glädje, förr ej spord.
Och deras håg till Gud sig vände
I lof och tack för hvad han gett,
För alt, hvad här de hört och sett.

Omsider främlingarna gingo
Att söka ro för kropp och själ.
En lugn och fridfull sömn de fingo.
Guds röst förnummo de likväl,
Som varnande i drömmar ljöd
Och för Herodes skull dem bjöd
Att, på sin väg från Betlehem,
Ej färdas till Jerusalem.

Så resa österns vise män
Längs nya vägar hem igen.
De sakna nu ej stjärnan. Ty
I deras hjärtan blifvit tändt
Ett bättre ljus, en stjärna ny,
Som Herren Gud dem själf har sändt,
Ett ljus, det ingen natt fördrifver,
Ett ljus, som evig sällhet gifver.

På väg till krubban.

I män och kvinnor, sägen mig,
Hvart detta högtidståg
Nu vandrar fram på natthöljd stig
Med glad och hoppfull håg!

I glömmen köld, I glömmen natt,
I glömmen alt besvär.
O, sägen, hur det kommer, att
Enhvar så lycklig är!

Är du allena främling här
Och vet ej, hvad oss skett?
Så kom då med, o broder kär,
Och se, hvad Gud oss gett!

Vid midnattstid ett ljus gick opp,
Som lyser skönt och klart.
Det tände i vår själ ett hopp
Så stort, så underbart.

Det bådär oss, att Herrens Krist
Har blifvit född i natt,
Att frälsa oss från nöd och brist —
Det gör vårt hjärta gladt.

Nu paradisets portar stå
För alla öppna vidt;
Och hvar och en till Gud kan gå
Förtröstansfullt och fritt.

Se, därför går vårt högtidståg
I natten jublande.
Och den, som en gång stjärnan såg,
Vill äfven barnet se.

Nåväl, I gode vandringsmän,
Det är en salig stig.
Så vill ock jag nu följa den
Och hjärtligt fröjda mig.

Jag sökt och sökt min lefnad lång
En väg till nåd och frid.
Nu har jag funnit den en gång
Och prisar Gud därvid!

Efter skatteskrifningen.

Efter skatteskrifningen.

är skatteskrifningen tog slut,
Begåfvo sig från staden ut
De många främlingar igen,
Som hade samlats dit för den.

På hvarje väg, på hvarje stig
En massa människor rörde sig.
Den ene red sin gångare,
Till fots den andre vandrade;
En for i vagn, en annan trygg
Skred framåt på en åsnas rygg.
Men rik som fattig, hög som låg
Bar samma längtan i sin håg,
Ty samma mål låg framför dem:
Ett länge saknad, älskad hem.
»Farväl! Vi taga afsked här.«
»Gud vare med dig, broder kär!«
Det var ett rop man ofta hörde,
Då tvänne vägar åtskiljs förde,
Och de, som fått tillsammans vandra,
Där måste skiljas från hvarandra.

Dock, nya hopar slötos samman
Och gingo fram med fröjd och gamman.

Och i en sådan talrik skara
Var mångt att fråga och förklara.
Enhvar berättade då, hvad
Han senast hört i Davids stad.
Så visste några tala om
Det märkeliga under, som
Af traktens herdar blifvit sedt,
Och hvad där sedan hade skett.
»Ja«, sade någon, »sant det är,
Ty själf uti en krubba där
Jag Kristusbarnet skådat har.«
Men detta för de flesta var
En barnslig saga blott. Likväl
Rätt många gömde i sin själ
De orden. Och de förde hem
En härlig gåfva genom dem.
Ty såsom de för gods och gull
Och vid det namn, som de uppgifvit,
I romarns böcker skrifna blifvit,
Så kände de, att Gud och skrifvit
Dem i sin bok för Kristi skull
Barmhärtig dock och kärleksfull.

Josefs dröm.

Herodes, då han gäckad blifvit
Af österns vise, ur sin själ
All mänsklig känsla vredgad
Och ville låta slå ihjäl
Hvar liten pilt i Betlehem,
Att Kristus måtte dö bland dem.
Men Gud, den Högste, kom ihåg
Den lille, där han hjälplös låg
I stallet i sin moders famn.
Ett sändebud i änglahamn
Blef skickadt då från himlen ned
Till jorden, att i nattens fred
I drömmar låta Josef höra,
Hvad Herren honom bjöd att göra.

»Stå upp!« Så lydde ängelns bud,
»Ty detta säger Herren Gud:
Tag barnet och dess moder med
Och till en hastig flykt dig red;
Begif dig till Egypten ned,
Ty se, Herodes blifvit vred,
Och i sin grymhet vill han taga
Det lilla barnet här af daga.«
Den fromme Josef var förskräckt,
När detta budskap honom väckt.
Men enligt Guds befallning stod
Han upp och samlade sitt mod.
Och för det guld de vise gett
Han under natten köpte ett
Förträffligt lastdjur, som fick bära
De två, som voro honom kära.
Så skedde flykten. Och så vardt
Guds Son förföljd och hatad snart.
Men under mördarens larm
Låg han så trygg på moders arm.

Flykten till Egypten.

id Josefs kärleksfulla hand
Maria med sitt barn altså
Nu flydde till Egyptens land,
Dit Herren bjudit dem att gå.
Om öfver fält, om genom skog
I natten deras vandring skred,
Om vägen öfver höjder drog,
Om den i dalars djup gick ned,
Alt syntes himlen lika klar,
Och lika hög och underbar
Den öfveralt en borgen var
För Herrens närhet. Och de kände,
Att han sin änglavakt dem sände
Och ej sin blick ifrån dem vände.
Och både Josef och Maria
Då tänkte på en profetia,

Som af psalmisten sjungen blifvit:
»Den, som i Guds beskärm sig gifvit,
Och i den Högstes skugga står,
Han till sin Herre säga får:
Du är min tillflykt och min borg,
Min tröstare i all min sorg.
Ty han skall nådigt frälsa dig
Och bära dig på hvarje stig.
Med sina fjädrar han dig täcker
Och sina vingar han utsträcker,
Att nattens faror dig ej nå,
Att dagens pil ej träffa må.
Och falla tusen vid din sida,
Du ingen skada dock skall lida,
Och intet ondt dig drabba kan,
Ty sina änglar bjuder han
På alla vägar dig bevara
Och värja väl mot hvarje fara.«

Så färdades de trygt framåt
På sin af Gud bestämda stråt.
När ändtligen sitt mål de hunnit,
Och där en säker fristad funnit,
Var deras hjärta fylldt af fröjd.
Och jublande de sjöngo ut
Sitt lof till Gud i himmelshöjd,
Som ledt dem väl till resans slut:
»O Fader, pris och tack och ära
Vi dig till evig tid hembära!«

Ruots. lasten kirj. 2.

julens

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOKOELMA

120 102 1394

17

8-